Η γεωργική επανάσταση V

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 07.03.2023

A Mowasa Girl.

Η δουλίτσα, Αϊσά τήνε λέανε, είχε πάει να πλύνει τ' ασπρόρουχα στας όχθας του Τίγρεως. Ο μυαλωμένος τση την έπεσε.
— Τι κάνεις Αϊσά, κόρη μου;
— Πλένω τα σώβρακα του Μεγαλοπρεπούς Άνακτος, τί τα λέρωσε ελαφρώς εις τον καβάλον.
— Έχει ακράτεια;
— Αυτός; Σ' άλλο έχει ακράτεια. Ολόκληρο χαρέμι βαϊλεύει.
— Σίδερο στη μέση του. Κι εσύ; Παραπονεμένη;
— Τώρα όχι…, αλλά μετά; Τώρα μ' έχει στα όπα-όπα, ο αντρειωμένος μου. Μ' έκανε και τον αγάπησα ο αφιλότιμος. Αλλά δεν είμαι και καμιά κουτοσόρω να μη καταλαβαίνω. Θα με βαρεθεί και θα με παραπετάξει σα το σφουγγαρόπανο.
— Υπάρχει τρόπος ν' αγαπάει μόνο εσένανε και να τσι διώξει όλες τσι άλλες, τσι γκιόσες.
— Πέστε μου, πέστε μου…
— Να! Το βλέπεις αυτό το μπουκαλάκι;
— Μάλιστα!
— Μου τόχει δώκει ο Ζαρατούστρας για έκτακτες περιπτώσεις, σα και τη δικιάνε σου.
— Ο ίδιος ο Ζαρατούστρας;
— Αυτοπροσώπως! Ήρθε και μ' έβρηκε εν τω μέσω τση ερήμου. Και μούδωκε το μπουκαλάκι. Άμα του ρίξεις πέντε σταγόνες στη μπύρα του… Πίνει;
— Όλη μέρα.
— Πέντε όμως μετρημένες, όχι παραπάνου. Πρόσεξέ σου! Θα διώξει όλες τσι άλλες κι από δουλίτσα, Αϊσά κόρη μου, θα σε κάνει Βασίλισσα και θάχεις και στέμμα.
— Εγώ αυτόνε θέλω, δε μ' ενδιαφέρει το στέμμα. Διότι, αλλά μη το πείτε, με τη κοιγιά στο στόμα είμαι. Δε βλέπετε;
— Θα του κάμεις τον διάδοχον; Τότε μη περιμένεις άλλο. Ρίχτου τσι σταγόνες, είναι και διαβασμένες.
Έτσι κι έγινε. Τούριξε τσι σταγόνες αλλά με το μάτι. Δεν είχε εφευρεθεί ακόμα το σταγονόμετρον. Το κατέβασε ο Άναξ, το ύστερό του, και τη διάταξε:
— Βάλε μου κι άλλο.
Και μέχρι να πιει το άλλο έγινε μια πτωματάρα πολύ σπέσιαλ ο Άναξ. Αυτή ετράβουνε τα μαγιά της.
— Ο άντρας μου, ο Βασιλέας μου, ο Άναξ μου, τι μούκανες; τι μούδωκες και τούδωκα;
— Μήπως τούριξες παραπάνου από πέντε σταγόνες;
— Δεν ηξέρω. Ημπορεί… Μέσα στη φούργια μου… Δε τόθελα.
— Άαα…, τι να σου κάμω κι εγώ… Αλλά δε φταις εσύ. Άγνωστοι αι βουλαί του Ζαρατούστρα. Εδώ σηκώνουμε τα χέργια ψηλά.
Ξαναγίνανε τελεταί, μπροστά τα στεφάνια, μετά αι φιλαρμονικαί, μετά τα στρατά, μετά το λείψανο επί κυλίβαντος πυροβόλου (ρε άσ' τσι σάρτσες…, είχανε πυροβόλα ετότες;) κι οπίσω η Αϊσά και το ρέστο χαρέμι μετά των μυαλωμένων ως πενθούντων συγγενών. Εφάγανε καλά οι πιτσικαμόρτηδες και κολλήσανε στσου πύργους και κεραμικά φογέτα.
Ο μυαλωμένος έβγαλε τον επικήδειο.
— Ούτος ήτο ο ανήρ!
Και μετά ανάψανε φωτιά μεγάλη και τόνε κάψανε τον Άνακτα, το μπεχλιβάνη, το

καραμπουζουκλή. Και θυσιάσανε κι ένα βόδι και το φάγανε για το συχώργιο. Του Ζαρατούστρα δε τ’ αφήκανε μήτε κοκκαλάκι.
Οι αργολάβοι ελέανε που πρώτα ήπρεπε να του κάμουνε πυραμίδα, για να κονομήσουνε το έργον, αλλά δεν είχαν’ ανακαλυφθεί τα περί τση ταριχεύσεως και θα τσου βρώμαγε. Κι έτσι τόνε κάψανε τελικώς κι εσκορπίσανε τη στάχτη του εις τσου πέντε ανέμους, όσαι και αι σταγόναι.
Και την Αϊσά από τη συγκίνηση τήνε πιάκανε οι πόνοι, τση σπάσανε τα νερά και ξεπέταξε τον διάδοχον, άρον-άρον.
— Και τώρα; Θα είμεθα άνευ εξουσίας;
— θ’ αναλάβει, κληρονομικώ δικαίω, ο διάδοχος.
— Ο διάδοχος; Αυτό ακόμη λερώνει τα σπάργανά του.
— Μέχρις ότου ενηλικιωθεί θα τον αντικαθιστά η Βασιλομήτωρ Αϊσά. Που την έχουμε και στο χέρι λόγω σκοτεινού παρελθόντος. Αυτή τον έφαε. Μη με κάνετε να μιλήσω…, έτσι;
— Μη μιλήσεις. Η σιωπή είναι χρυσός.
— Κι επειδής αυτή δεν ηξέρει ούτε την υπογραφή της να βάνει, κουμάντο θα κάνουμε εμείς που ξέρουμε. Έτσι γίνονται αι σύγχρονοι επαναστάσεις. Με τρόπο. Κι όχι κατεβάζω τα τανκς στους δρόμους υπέρ τση Εθνοσωτηρίου. Αυτά είναι βάρβαρα πράματα. Θα τα γράψει κι η Ιστορία μετά από χρόνια. Στα μουλωχτά γίνονται οι επιτυχείς επαναστάσεις κι όχι παίρνουμε μία ντουζίνα τανκς, ένα πουλί με δυο κεφάγια και τα ρέστα.
— Μάλιστα. Και;
— Γράφε! Άρθρον πρώτον. Όλοι οι δούλοι ανήκουν εις το Κράτος.
— Και ποιό είναι το Κράτος;
— Τι βλάξ, Ζαρατούστρα μου… Ημείς είμεθα το Κράτος!